ȘAH pentru TOȚI

BENT LARSEN

(PERFORMERUL ANULUI ȘAHIST 1967) SE APROPIE DIN NOU DE TITLUL MONDIAL

În cursul acestui an cei mai buni opt jucători din lume își vor disputa intîietatea într-o serie de meciuri eliminatorii, învingătorul urmînd să joace anul viitor un meci pentru titlul de campion mondial cu Petrosian.

Cine sînt acești opt mari maeștri ai șahului? Cum au ajuns în categoria aceasta deosebită a candidaților la titlul de campion al lumii? Ce stiluri și concepții reprezintă ei? La aceste cîteva întrebări vom încerca să răspundem prezentîndu-i cititorilor noștri în cadrul unei serii de scurte portrete. Vom începe cu recentul învingător al turneului interzonal din Tunisia, marele maestru danez Bent Larsen, ale cărui succese în anul 1967 l-au impus în fața lumii șahiste ca unul dintre cei mai serioși candidați la titlul suprem.

Bent Larsen a atras atenția lumii șahiste cu ocazia Olimpiadei de la Moscova 1956, cînd jucînd la prima masă a echipei Danemarcei a obținut cel mai bun procentaj, întrecînd elita șahului mondial. Federația internațională de șah a acordat pentru acest mare succes tînărului de 21 de ani titlul de mare maestru.

Cînd a cîștigat anul trecut „Memorialul Capablanca" de la Havana, lui Bent Larsen i-a fost oferit acest splendid set de piese de șah, din partea primului ministru al Cubei, Fidel Castro
Polfoto-Copenhaga

Mulți s-au așteptat ca în anii următori Larsen să continue o ascensiune rapidă spre culmile șahului. Evoluția talentatului danez a fost însă alta. El a urcat cu relativă încetineală treptele calificării supreme, succesele alternînd cu rezultate medii sau chiar slabe. Observatorul atent ar fi remarcat însă, studiind partidele lui Larsen, cauza acestor oscilații. Ea poate fi rezumată într-un singur cuvînt: căutări.

Într-adevăr, stilul tînărului danez nu se prea potrivea cu sistemul de luptă aplicat de așii șahului în turneele moderne. Larsen tindea spre combinații, căuta posibilități de atac în orice poziție asumîndu-și desigur riscuri, uneori prea mari sau chiar inutile. De multe ori aceste încercări s-au frînt în fața tehnicii impecabile a „supermaeștrilor". Cu încetul Larsen a înțeles că tactica trebuie schimbată. Treptat el a început să joace și pozițional, însușindu-și tehnica manevrelor și a așteptării. Combinațiile au încetat să fie un scop în sine, devenind un instrument de execuție a unor planuri strategice de o deosebită originalitate.

Și astfel, începînd din 1964, cînd a ocupat locurile 1—4 la turneul interzonal de la Amsterdam, la egalitate cu Spasski, Smislov și Tal, Bent Larsen s-a impus ca unul dintre primii jucători din lume. În precedenta competiție a candidaților el a fost eliminat la limită de către Tal, meciul fiind decis abia de ultima partidă (4½ : 5½), iar anul acesta a înregistrat o serie de succese de primul ordin: locul I la marile turnee de la Havana, Winnipeg, Tunis și Palma de Mallorca!

Stilul actual al lui Larsen este complex și profund. Ca și Fischer, el joacă cu hotărîre la cîștig atît cu albele cît și cu negrele, numai că doza de risc pe care și-o asumă se află acum în limitele normalului. Tactician excelent, el și-a însușit însă în mod desăvîrșit principiile strategice cărora le dă adeseori o interpretare originală. În plus, ca și Alehin, Larsen nu se dă înapoi să joace finaluri lungi și plicticoase în care cîștigul se obține printr-o tehnică precisă și prin răbdare. În sfîrșit, ca orice mare campion, el a dobîndit o mare încredere în forțele sale. Această încredere l-a făcut să declare înaintea turneului interzonal corespondentului agenției TASS că „în adîncul sufletului el speră să cîștige primul loc" și că planul său de viitor este să devină campion mondial.

Prima sa dorință s-a realizat. Să vedem ce se va întîmpla cu a doua... Pînă atunci, iată o partidă caracteristică a lui Bent Larsen, jucată în turneul interzonal din Tunisia.

APĂRAREA ALEHIN
Alb: I. Bilek Negru: B. Larsen

1.e4 Cf6 (Larsen și Hort sînt dintre puținii partizani ai acestei apărări) 2.e5 Cd5 3.Cc3 (Temîndu-se, probabil, de una dintre periculoasele inovații ale inventivului său adversar, Bilek alege o continuare rar uzitată. Deobicei se joacă 3.d4 sau 3.c4 urmat de d4) 3...C:c3 4.b:c3 d6 5.f4 Cc6 6.Cf3 d:e5 7.f:e5 Dd5 8.d4 Ng4 (Ca în vechea dispută dintre clasici și hipermoderni: centru de pioni contra dezvoltare de figuri) 9.Ne2 e6 10.0—0 Ne7 11.Cg5!? (Bilek vrea să simplifice poziția dar aceasta se arată a fi o tactică greșită. Era de considerat manevra Dd1—e1—g3 sau 11.Tb1 b6 12.c4 Dd7 13.c3 consolidînd centrul) 11...N:e2 12.D:e2 0—0 13.Dh5? (O greșeală strategică gravă după care cîmpurile albe rămîn foarte slabe, lucru de care Larsen se va folosi energic) 13...N:g5 14.D:g5 De4! 15.Na3 Tfd8 16.Tf2 Td7 17.Taf1 Ca5 (O poziție care i-ar fi plăcut lui Nimzovici, autorul teoriei despre blocadă. Cîmpurile albe c4 și d5 sînt în stăpînirea negrului. După retragerea forțată a nebunului a3 va urma atacul asupra centrului alb) 18.Nc1 c5! (Vezi diagrama).

19.Tf3 Rh8 (Precauție) 20.Tg3 Tg8 21.d:c5 (Centrul nu mai poate fi susținut) 21...Cc6 22.Nf4 D:c2 23.Dh5 D:a2 24.h3 Dc2 25.Rh2 a5 26.Ne3 De4 27.T:f7 T:f7 28.D:f7 C:e5 29.De7 Cg6 (Din nou precauție: la 29...a4 ar fi urmat 30.T:g7!) 30.Dc7 a4 31.Nd4 e5 32.Nf2 Tf8 33.Tg4 Dc6 34.D:c6 b:c6 35.Ng3 Ta8 36.h4 a3 37.h5 a2 și albul a cedat.

Rubrică de *S. Samarian*

UN ROMÂN ÎNVINGĂTOR LA HASTINGS

PENTRU PRIMA DATĂ

La turneele de Anul Nou de la Hastings — la a 33-a ediție — au luat parte în decursul vremurilor cei mai mari maeștri ai șahului. În lungul șir de învingători ai acestei celebre competiții găsim numele campionilor mondiali **Capablanca, Alehin, Euwe, Botvinnik, Smislov** și **Tal**, apoi pe **Flohr, Fine, Reshevsky, Tartakower, L. Szabó, Gligorici, Keres, Korcinoi, Larsen, Bronstein, Uhlmann**, adică aproape pe toți marii jucători din ultima jumătate de veac.

De aceea, faptul că anul acesta, la a treia participare, campionul nostru **Florin Gheorghiu** și-a înscris și el numele alături de acești corifei ai sportului minții, constituie un mare succes personal și în același timp o remarcabilă afirmare a șahului românesc în arena internațională.

Conform liniei urmărite de organizatori în ultimii ani, recentul turneu a reunit cîțiva jucători cu renume și o serie de tineri, englezi și străini, care s-au afirmat în ultimul timp. După cum era de așteptat, lupta s-a dat între cei doi mari maeștri sovietici, **L. Stein** și **A. Suetin**, tînărul reprezentant al Cehoslovaciei, **V. Hort** și **Florin Gheorghiu**. Trebuie să subliniem aci faptul că doi dintre acești patru jucători, **Stein** și **Hort** s-au calificat la egalitate cu **Reshevsky** pe locul VI la turneul interzonal din Tunis, deci se află indiscutabil între primii opt jucători din lume, iar **Suetin** este considerat astăzi ca unul dintre cei mai buni teoreticieni ai șahului sovietic. În aceste condiții, victoria lui **Florin Gheorghiu**, obținută la egalitate cu acești jucători n-a fost ușor de realizat, mai ales datorită distanței scurte a competiției (9 runde).

Dificultatea concursului a fost accentuată și de faptul că unii participanți au jucat cu prea multă prudență, făcînd multe remize așa zise „de salon", ceea ce a indispus în bună măsură pe organizatori. Într-adevăr, Hastings-ul fiind un concurs liber, fără obligații de calificare și dotat cu premii destul de mari, permite participanților să practice un joc mai deschis, mai creator. Se pare însă că stilul modern de joc care domină în concursurile cu caracter de calificare organizate de F.I.D.E. a intrat „în sînge" multor jucători și nu poate fi eliminat atît de ușor. Lucrurile au ajuns pînă acolo încît directorul concursului și organizatorul lor de mulți ani, **Frank Rhoden**, a vrut să-și dea demisia cu prilejul banchetului final și numai la insistențele reprezentanților Federației britanice a renunțat la acest act demonstrativ...

Din acest punct de vedere, comportarea lui **Florin Gheorghiu** a fost mult apreciată de spectatori și de comentatorul ziarului **„Times"** (care a contribuit la organizarea turneului), cunoscutul maestru internațional **H. Golombek**. Șahistul român a jucat curajos și combativ, cum se poate vedea din următoarea interesantă partidă, în care fostul campion mondial de juniori învinge pe actualul deținător al titlului.

APĂRAREA SICILIANĂ
Alb: J. Kaplan (Puerto Rico)
Negru: Fl. Gheorghiu

1.e4 c5 2.Cf3 d6 3.d4 c:d4 4.C:d4 Cf6 5.Cc3 Cc6 6.Ng5 Nd7 (Continuarea aceasta are avantajul de a evita variantele prea analizate ale atacului Rauzer, care survin după 6...e6) 7.Dd2 Tc8! (Mai precis decît 7...C:d4 8.D:d4 Nc6 9.0—0—0 Da5 10.h4! cu atac, ca în partida Unzicker—Larsen, Santa Monica 1966) 8.0—0—0 C:d4 9.D:d4 Da5 10.N:f6 g:f6 11.Rb1 De5 12.Dd2 (Finalul este favorabil negrului datorită perechii de nebuni, de aceea albul evită schimbul damelor) 12...f5! (Atacul imediat asupra centrului permite activizarea rapidă a nebunilor negri) 13.e:f5 N:f5 14.Nb5+ Rd8 15.Nd3 Ne6 16.Ce4 Db6 17.Cg5 Ng7 18.C:e6 f:e6 (Vezi diagrama. Albul a reușit să scape de unul dintre nebunii adverși, dar aceasta nu-i ușurează apărarea, Kaplan spera, probabil, că nebunii de culori diferite vor constitui un factor egalizator. În realitate, albul nu are o compensație suficientă pentru dominația absolută a negrului pe teribila diagonală g7—b2 și lui Gheorghiu îi vor fi suficiente 10 mutări pentru a demonstra în mod convingător acest lucru).

19.c4 Nd4 20.f4 e5! (Este necesară deschiderea liniilor pentru turnuri) 21.f:e5 N:e5 22.The1 Tc5 (Parează amenințarea N:h7 urmat de T:e5) 23.g3 a5! (Obligă pe alb să aducă un turn pe linia a treia pentru a împiedica înaintarea acestui pion) 24.Nf1 Rc7 25.Te3 a4 26.Tc1 Nf6 (Amenință Ng5 și provoacă o nouă slăbire) 27.h4 Tg8 28.Ta3? (O idee greșită, dar oricum albul stătea foarte rău) 28...Tf5 29.T:a4? Tf2 și albul a cedat, deoarece la 30.Ne2 ar fi urmat 30...N:b2 și dacă 31.Tb4, atunci 31...N:c1 și negrul cîștigă ușor.

IN 5 MINUTE...

Rezolvarea acestei probleme nu vă va lua, cu siguranță, mai mult de 5 minute, chiar dacă nu sînteți un specialist în materie (și, chiar dacă nu vă grăbiți, uitîndu-vă la soluția „răsturnată" pe care o dăm mai jos).

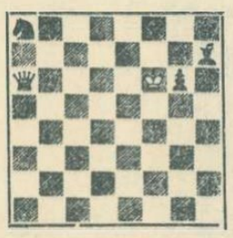

Albul începe și dă mat în 2 mutări

Este o ingenioasă compoziție a celebrului San Loyd, a cărei primă mutare vă va surprinde și, probabil, vă va amuza puțin...

(1. Da 1! amenință 2. R:f7 mat; la 1... Ng 8 2. R:g6 mat).

„Trebuie să-l băgăm din nou în echipa de baschet. Înălțimea nu pare să-l ajute prea mult în partidele de șah..."
din Chess Review-New York

Antrenorul Eugen Răducănescu și eleva sa, Viorica Recu, după stabilirea noului record de junioare mici la 50 metri
Foto: Gh. Stănescu

Un nou tînăr antrenor se afirmă

La începutul lunii decembrie a anului trecut, în articolul „Valoarea nu așteaptă numărul anilor", ziarul nostru își făcea o plăcută datorie din a consemna activitatea a doi tineri antrenori de atletism. Era un prim elogiu adus muncii antrenorilor timișoreni Siegfried Becker și Ion Deheleanu. Articolul se încheia cu cuvintele: „Așteptăm asemenea prilejuri și din partea altora pentru a le putea consemna în paginile ziarului nostru". Și, iată, că prilejul s-a ivit mai curînd decît credeam. Este vorba de un antrenor de la Clubul sportiv școlar din București.

Eugen Răducănescu a fost, în urmă cu zece ani, mărșăluitor, campion de juniori la 10 km în 1957. De cîțiva ani, el este nelipsit de la concursurile de atletism, în calitate de arbitru și — adeseori — de crainic al reuniunilor, desfășurînd, în același timp, și o rodnică activitate ca antrenor. În 1965, pe cînd lucra la Școala sportivă nr. 1, elevul său, Gheorghe Nicolae, a realizat recorduri republicane de juniori mici la 3 km și 5 km marș. Trecînd, în anul următor, la C.S.Ș., eleva sa, Florica Boca, egalează și, apoi, doboară recordul republican la triatlon II, categoria copii. Campionul de juniori mici la 3 km marș în 1967, Mircea Prindurel, este tot un elev al antrenorului Răducănescu.

Dar cea mai mare speranță a antrenorului este o fată din clasa a IX-a a Liceului „D. Bolintineanu", care, la 28 ianuarie, va împlini 16 ani. Se numește Viorica Recu și este prima recordmană republicană a acestui an. Simbăta trecută, în sala Steaua, Viorica a realizat 6,7 s la 50 m — nou record de sală pentru junioare mici. Este foarte bine dezvoltată fizic pentru atletism (1,70 m — 56 kg) și face antrenament doar de un an și cîteva luni, mai precis, din septembrie 1966. În aprilie 1967, la primul său concurs oficial, V. Recu a alergat 1:20,4 la 500 m, rezultat căruia a reușit să-i mai smulgă secunde (1:17,5) la campionatele republicne de juniori mici de la Cluj. Concurînd și la 400 m, ea a fost cronometrată în 60,6s.

Pentru actualul sezon atletic, antrenorul Răducănescu și-a propus ca eleva sa să obțină 58,5 s la 400 m și un loc fruntaș în proba junioarelor la „Crosul Balcanic" (24 martie, Istanbul). Iar forma arătată în primul concurs de sală la 50 m, prevestește și rezultate bune în probele de sprint (100 și 200 m).

Atletei Viorica Recu și antrenorului său, Eugen Răducănescu, le urăm mult succes.

Adrian IONESCU

ȘTIRI

ARBITRII OPTIMILOR „C.C.E."

Recent, s-a primit la F.R.V. o telegramă prin care se face cunoscută hotărîrea comisiei de organizare a „C.C.E." cu privire la țările care vor delega arbitrii principali ai partidelor echipelor noastre din „optimi". Întîlnirea masculină **Partizan — Dinamo** (28 ian., la Belgrad — arbitru din U.R.S.S., 8 febr. la București — arbitru din Ungaria). Partida **Steaua — Galatasaray** va fi condusă de arbitrii desemnați de Ungaria (la Istanbul) și Italia (la

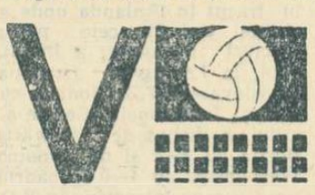

București) iar cea dintre **Dinamo** și **Hapoel** de către arbitri din Turcia (la Tel-Aviv) și Bulgaria (la București).

„CUPA DE IARNĂ"

Comisia orășenească de volei a organizat o competiție dotată cu „Cupa de iarnă", rezervată echipelor din campionatul de calificare și reprezentativelor școlilor sportive din Capitală. Cele 16 formații feminine participante sînt împărțite în două serii, iar cele 24 masculine, în trei serii. Jocurile se dispută simbăta și duminica după-amiază în sălile Constructorul și Giulești.

Iată cîteva din rezultatele înregistrate în primele două etape: feminin: Avîntul — Geotehnica 3—1, Constructorul — Automatica 3—0, Șc. sp. nr. 2—IPRAN 3—0, Sănătatea — Șc. sp. nr. 1 B 3—0, Institutul de proiectări — Șc. sp. nr. 1 A 3—0; masculin: IPROFIL — Șc. sp. nr. 1 A 3—0, Rapid — Geotehnica 3—0, M.C.F. — Radio 3—0, Sănătatea — I.S.P.H. 3—1, Voința — Confecția 3—0, Grivița Roșie — Spartac 3—1, Tehnometal — Tranzistorul 3—2, Voința — Tricotajul 3—1. S-au remarcat printr-o mai bună pregătire tehnico-tactică echipele: Avîntul, Geotehnica (feminin), Voința, M.C.F., Rapid și IPROFIL (masculin).

Veneru Săndulescu, coresp.

TRADIȚII CARE SE CONTINUĂ

Cînd vorbesc despre tradiția sportivă a liceului Mircea cel Bătrîn din Constanța, profesorii de aci nu uită să amintească — cu mîndrie — că acest edificiu cultural a împlinit 72 ani de viață, ani în care multe promoții au ieșit de pe băncile școlii, răspîndindu-se în cele patru colțuri de țară. Generația mai vîrstnică de profesori, printre care se află și tovarășii Ion Ciocan și Teodor Spînu, își deapănă deseori cu emoție amintirile de pe vremea cînd la „Mircea", orele de educație fizică erau așteptate cu un mare entuziasm, de către elevi. Nu existau condiții corespunzătoare de practicare a sportului, era lipsă de material și echipament sportiv, dar cu toate vitregiile vremii, în sala de gimnastică a liceului au crescut primele mlădițe ale voleiului constănțean: Patras, de nenumărate ori component al reprezentativei noastre, Gadidov, Marghiol, Ștefănescu și alții.

S-a creat, deci, un nucleu, în jurul căruia, cu timpul, s-au adunat numeroși voleibaliști talentați. Tradiția s-a transmis din generație în generație, astfel că în prezent, mulți dintre absolvenții celor 50 de promoții vorbesc cu mîndrie despre trecutul lor sportiv. Mult mai tîrziu a urmat generația lui Alecu Mușat, Teodor Paloș, Paul Ionescu, Sandu Ion, Gheorghe Dragomirescu, voleibaliști care, de-a lungul anilor, au reprezentat cu cinste nu numai liceul lor, ci și diferite formații studențești din țară.

Deși voleiul era sportul care polariza în jurul său aproape toată atenția (fotbalul era reprezentat prin elevii de la Liceul industrial), totuși la Mircea cel Bătrîn au crescut cadre și pentru alte discipline sportive. Amintim doar două dintre ele: Nicolae Roșculeț și Nicolae Dumitrescu, șefi ai catedrelor de fotbal și, respectiv, de natație, de la I.C.F.

După 23 August 1944, tot voleiul s-a bucurat de cea mai mare simpatie din partea elevilor acestui liceu. Tînărul profesor de educație fizică Ion Cristian a preluat de la dascălii săi mai vîrstnici nu numai entuziasmul, pasiunea pentru această muncă nobilă, ci și competența. El a reușit să... contamineze și elevele școlii, să le învețe cu răbdare tainele jocului de pe dreptunghiul de zgură. Mai mult decît atît, el a creat o pepinieră puternică pentru voleiul feminin constănțean, reușind să alcătuiască, la școala sportivă, o formație redutabilă care în prezent activează în divizia B.

Terenul era deci prielnic, iar rezultatele începuseră să se vadă. Din anul 1961 și pînă în prezent, reprezentantele liceului Mircea cel Bătrîn s-au calificat în toate finalele campionatelor școlare. Acumulările cantitative, dar mai ales calitative, au fost ilustrate îndeosebi prin cucerirea titlurilor de campioane școlare, în anii 1963 și 1967. Dar băieții? Și ei au reușit să întărească prestigiul sportiv al școlii, cucerind în 1961 și 1964 titlurile de campioni școlari la volei și la baschet. Se ridică, în acești ani, seria nouă a sportivilor de performanță, dintre care amintim pe Dan Mihai, Ion Mihalcea (volei), Ioachim Popescu (fotbal), Andrei Purcăreanu, Dan Cautiș, Dumitru Dorneanu (baschet), precum și pleiada de fete: L. Creangă (care acum activează la Politehnica Galați), M. Dobrogeanu (Universitatea Timișoara), C. Marinescu (Universitatea Craiova), L. Bodron, Șt. Oloianu, A. Moroianu ș.a.

Ceea ce reține atenția la „Mircea cel Bătrîn" este faptul că nu numai profesorii de educație fizică (Ion Cristian, Gheorghe Enacopol și Elena Șcheu) sînt inimoși propagatori ai sportului, ci și celelalte cadre didactice. *În liceul nostru*, remarca tov. director ION LUNGU, *a existat întotdeauna o îmbinare armonioasă între educația fizică și celelalte discipline, ceea ce a făcut ca absolvenții să fie foarte bine pregătiți, și să urmeze apoi cu succes diferite institute de învățămînt superior din țară. Printre calitățile pe care le-am observat, de-a lungul anilor, la prof. Cristian, mi-au reținut atenția, preocuparea pentru selecționarea și pregătirea talentelor autentice, grija părintească față de elevele sale sportive, grijă pe care o manifestă nu numai la teren, ci și în viața de toate zilele.*

R. CALARAȘANU
C. POPA
coresp. principal

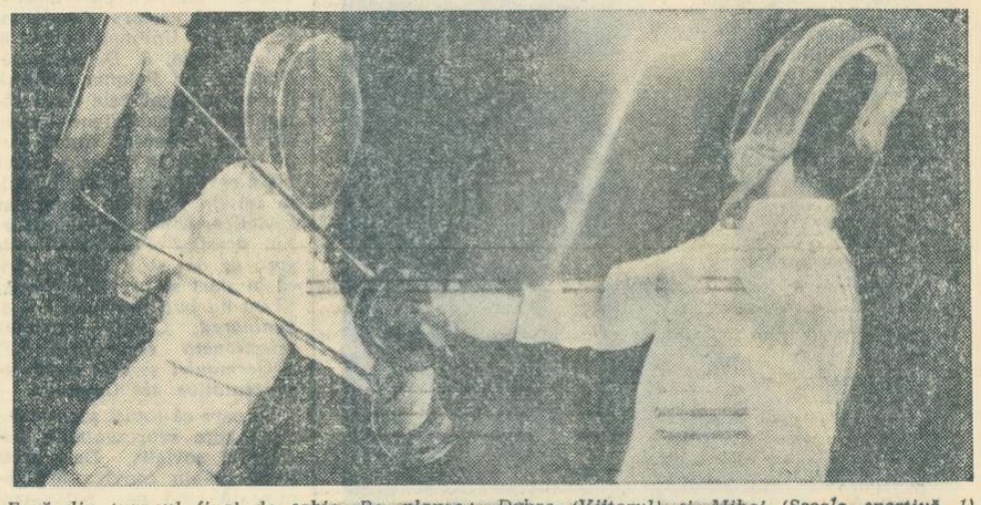

Fază din turneul final de sabie. Pe planșe: Dobre (Viitorul) și Mihai (Școala sportivă 1)
Foto: Vasile Bageac

Campionii au fost desemnați după baraj

După floretiști și floretiste a venit rîndul spadasinilor și sabrerilor să-și desemneze campionii la juniori mici. Desfășurate tot la Drept, întrecerile au avut un caracter pasionant, mai ales în turneele finale, care s-au încheiat cu asalturi de baraj.

La spadă, reprezentantul clubului Progresul, **Petre Aghiniei** (elev în clasa a IX-a, la Liceul „Gh. Lazăr") a tranșat în favoarea sa asaltul de baraj cu **Gh. Gaidaruc**, una din speranțele Universității. 5—4 în acest asalt de delimitare a cîștigătorului, cu tușe care au cerut ambilor trăgători eforturi deosebite.

Clasament: 1. P. Aghiniei (Progresul) 4 v d.b.; 2. Gh. Gaidaruc (Universitatea) 4 v d.b.; 3. Fălticeanu (U) 3 v; 4. Beneș (U) 2 v; 5. Mayer (Cl. sp. șc.) 2 v; 6. Dinu (U) 0 v.

Sabia a revenit unui trăgător de la Școala sportivă nr. 1: **Ștefan Velcu** (clasa a VIII-a, Școala generală nr. 175). Clasat în finală, după o serie tare, în care nu mai puțin de 5 concurenți obținuseră cîte 4 victorii(!), Velcu s-a comportat bine și în continuare, stînd permanent în „umbra" lui **Gh. Mocanu** de la Viitorul, inițiat favoritul probei. În asalt direct cu Mocanu, Velcu a cîștigat cu 5—2. Și Velcu și Mocanu au avut, la finele turneului, cîte 4 victorii. Într-o nouă angajare deosebit de spectaculoasă — de data aceasta în baraj — Velcu s-a repetat, fiind continuu peste adversarul său și obținînd o victorie la fel de categorică, cu 5—2. De notat, însă, că ambii sabreri, în ciuda tinereții lor, au arătat că posedă frumoase cunoștințe, evoluînd cu destulă acuratețe. Evident, o dovadă că antrenorii respectivi (**prof. Cornel Pelmuș — Școala sportivă nr. 1 și prof. Lucian Glișcă — Viitorul**) muncesc intens pentru formarea de noi sabreri. Clasament: **1. Șt. Velcu (Șc. sp. 1) 4 v d.b.; 2. Gh. Mocanu (Viitorul) 4 v. d.b.; 3. Mihai (Șc. sp. 1) 3 v; 4. Petrică (Șc. sp. 1) 2 v.; 5. Dobre (Viit.) 1 v — 23:15; 6. Oancea (Viit.) 1 v. 24:13.**

T. STAMA

NOTE MARI ÎN DIFICILA CALIGRAFIE A GHEȚII

(Urmare din pag. 1)

figuri de seniori a realizat totuși la obligatorii o medie satisfăcătoare: 3,28. Anul acesta ea depășise o singură dată media de 3 (Praga — 2,76; Varșovia — 2,91; Moscova — 3,27). Deci, progres constant la Beatrice Hușțiu și — mai ales — o performanță remarcabilă la figuri libere: nici o notă sub nivelul de 5, media generală — 5,16.

Rămînînd în domeniul cifrelor, găsim interesant de subliniat și un clasament al mediilor la totalul figurilor (impuse și libere), pentru cei mai buni participanți ai finalelor. Iată-l: Elena Moiș — 4,29; Beatrice Hușțiu — 4,22; Marcel Comanici — 4,08. Și de aci, reiese progresul evident al patinatoarelor. Cu ele putem păși încrezători pragul marilor competiții.

Progrese, chiar evidente, nu justifică însă totdeauna graba de a face mai mulți pași înainte decît se cuvine. Spunînd acestea, ne gîndim la mulți dintre ceilalți competitori ai ultimelor campionate republicane, în evidentă dificultate cînd este vorba de a parcurge pretențiosul test al figurilor obligatorii la categoriile superioare. Se vede la aceștia o insuficientă pregătire la figurile de bază, un asalt prematur al performanțelor de care ei nu sînt capabili încă.

Dar acesta este un alt capitol, destul de vast, asupra căruia ne vom opri cu un alt prilej.

Tenisul cu gambetă

— Dar, de fapt —

Adeseori amintindu-mi anii de pe strada Domnească — acea fostă stradă Domnească a Galaților, amintindu-mi portul, grădina publică, Brateșul, revăd „Ermisul" și „Tenis-clubul", patinoarele și sala de box a lui nea Vasile Boanță, de deasupra cinematografului Lux.

Amatorii de pugilat au desigur și acum sălile lor, terenul de atletism al Ermis-ului a fost înlocuit cu un alt teren de atletism, dar „Tenis-Clubul" a rămas doar ca o imagine dintr-un soi de Europolis al lui Jean Bart.

Fără îndoială, că din sporturile practicate atunci, tenisul era cel mai de castă, avînd acces la el numai protipendada orașului așa cum din preajma Morenilor, de la Cîmpina, Sinaia și pînă la Deva și Hațeg numai **domnii** își permiteau, încălțați cu pantofi albi de pînză și cu racheta subsuoară, să defileze în pas elastic spre teren. Dacă fotbalul a fost dintotdeauna la îndemîna tuturor, tenisul necesita zgură, plasă, rachete și, mai ales, situație socială.

Ca să joci tenis trebuia să fii cel puțin funcționar iar pătrunderea pe teren echivala cu pătrunderea într-un salon.

Din păcate, tenisul continuă a fi considerat și acum un sport nepopular ce poate fi practicat numai în smoching și cu gambetă.

Eroarea e evidentă. Ion Țiriac e originar din comuna Poradim de lîngă Brașov și nu și-a făcut ucenicia la Wimbledon cu ocazia studiilor, iar Ilie Năstase n-a fost îndrumat spre acest sport de către guvernanta sa de limbă engleză.

Ei au avut — în afara talentului — norocul de a fi întîlnit antrenori buni, pasionați, al căror scop suprem nu consta în rapoarte de activitate cu caracter statistic.

Pentru că, trebuie s-o recunoaștem, un cros cu 500 de participanți reprezintă, din punct de vedere numeric, o realizare de plan cu 12.500 la sută mai bună decît un meci de tenis, la dublu, cu patru participanți. Pentru că, din punct de vedere al investițiilor, crosul nu necesită rachete, plasă și nici zgură.

Crosul e, evident, mai ieftin și mai ușor de organizat, pe cap de om decît tenisul.

Din păcate, în ciuda acestor avantaje ale crosului, aversiunea (mistică sau nu) a unor activiști sportivi (sportivi sau nu) pentru tenisul de cîmp, are nu numai un ușor iz de proletcultism ci și un efect nociv asupra dezvoltării viitorului pluton de tenismani, lipsit de o bază de masă.

Vrînd nevrînd, și în ciuda faptului că avem suficienți crosiști pentru 1 Mai, va trebui să refacem zgura fostelor trei terenuri din Hațeg, a terenului din parcul de sub Cetate din Deva, a terenurilor din Brăila și Galați. Și a multor altor terenuri pe care se depozitează azi butoaie sau a căror iarbă grasă favorizează dezvoltarea șeptelului.

Pentru că există o răspundere nu numai față de rapoartele statistice ci și în fața tradiției, în fața sutelor de tineri care în afară de participarea la cros, vor să joace tenis.

Și, mai ales, pentru a putea răspunde, peste foarte puțini ani, nu numai prin prezentarea unui excelent pluton de crosiști la campionatele internaționale de la Wimbledon.

Camil BACIU